

Focs de Sant Isidre

Lluçà

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Sector central del terme municipal
Emplaçament A 1400 metres per pista forestal de la carretera BV-4341, punt quilomètric 13'900

Coordenades:

Latitud: 42.05421
Longitud: 2.03901
UTM Est (X): 420480
UTM Nord (Y): 4656242

Classificació

Número de fitxa 08109 - 191
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Manifestació festiva
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVII-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dt., 14/07/2009 - 02:00

Descripció

Els focs de Sant Isidre s'encenien a la vesprada de la revetlla de Sant Isidre, patró dels pagesos. Els pagesos veneraven el seu patró, el dia 15 de maig, per tal de beneir els camps i les eines de treball. Les fogueres, però, s'encenien al vespre del dia 14 de maig, quan el sol es ponía després que la mainada hagués recollit,

durant tot el dia, fustes, troncs, mobiliari vell i altres objectes que poguessin cremar al foc. Antigament, cada masia encenia la seva foguera; d'aquesta manera, multitud de punts de llum il·luminaven les zones rurals quan es feia fosc.

Actualment a Lluçà es manté la tradició i s'encén una única foguera en una esplanada propera a l'oest del castell de Lluçà. Quan es pon el sol s'encén una gran foguera i els veïns organitzen un berenar -sopar amb pa torrat, coca, xocolata, llonganissa i beure. Els més petits amenitzen la festa amb alguns petards.

Observacions:

La festa de l'encesa de les fogueres fa al·lusió a la tradició segons la qual Sant Isidre va encendre una gran foguera per tal de convèncer els infidels i gent descreguda, despertant en ells la flama de la fe.

Història

Història Segons Joan Amades, sant Isidre, el sant castellà, va restar molts anys oblidat de tothom. A la darrera del segle XVI, el rei va sentir-se malalt d'una greu malaltia, que els metges no sabien guarir. La reina va invocar l'ajut de sant Isidre, que la va escoltar i va tornar la salut al monarca. Des d'aleshores, es va estendre la devoció a aquest sant, especialment entre els estaments rurals (AMADES; 1983). A la primèria del segle XVI, la pagesia catalana va adoptar per patró dels fruits de la terra a sant Isidre, en substitució dels sants que fins aleshores havien venerat, com sant Galderic (pagès occità), sant Medir (pagès del Vallès) o els sants Abdó i Senén (coneguts popularment com sant Nin i sant Non). El 1623, les parròquies de Santa Maria del Mar i Santa Maria del Pi, van obtenir relíquies del sant que van provocar l'extensió de la seva devoció pel pla de Barcelona, primer, i després per la resta de Catalunya.

Joan Amades esmenta que pel Lluçanès i pel Ripollès, les pagesies i masies aïllades, cap al tard encenien quatre grans fogueres, encarades als quatre vents. Una d'elles, la més grossa, l'encenien davant de la porta. Molts dies abans, la mainada voltava pels camps per recollir les herbes dolentes i plantes parasitàries i arplegava troncs, branques i fustes per encendre la foguera. Es creia que aquestes fogueres esquivaven els mals esperits que podien desbaratar les collites, i guardaven la gent, el bestiar i les cases de mal donat i d'embruixament. L'encesa es feia per ordre d'antiguitat. La primera era la masia més gran o més antiga, i al seu darrera seguien les altres. A les contrades on hi havia una ermita, la primera foguera l'encenia l'ermità davant de la capella.

Pel Lluçanès, segons Amades, era corrent que la mainada les saltés, com es fa amb les de sant Joan. En saltar-les es cantava:

"Sant Isidre de la Pinya,
sant Isidre llaurador,
se n'anava a robar faves
a l'hort del senyor rector".

Bibliografia

AMADES, Joan (1983). Costumari Català. El curs de l'any. Salvat Editores, S.A i Edicions 62, S.A. Agenda de les tradicions catalanes, Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 1998.

